

Arrest

nr. 291 499 van 5 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 september 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 12 september 2019 om internationale bescherming. Op 28 januari 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 4 maart 2021 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 25 mei 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Op 4 oktober 2021 trekt de commissaris-generaal deze beslissing in. Op 25 oktober 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest met nummer 262 850 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 7 maart 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Helalzo gelegen in het district Shigal van de provincie Kunar. U ben een Pasjtoen van etnische origine en een soennitische moslim.

U verklaarde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u in 2000 Afghanistan samen met uw familie verliet omwille van de algemene veiligheidssituatie en dat u naar Pakistan reisde. U vestigde zich er in het kamp Karkhano nabij de stad Topi in het district Swabi van de provincie Khyber Pakhtunkhwa. U liep er drie jaar school en nadien hielp u uw vader in het huishouden. In 2011 keerde uw oudste broer M(...) A(...) terug naar Afghanistan om zich aan te sluiten bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA). Hij werd vervolgens gestationeerd in de provincie Logar. In januari 2018 keerde u samen met uw familie terug naar Afghanistan omdat jullie in Pakistan gearresteerd en afgeperst werden door de autoriteiten én omdat het moeilijk was geworden voor uw oudste broer om jullie in Pakistan te komen bezoeken. In Afghanistan vestigde u zich opnieuw in het dorp Helalzo. Toen u op een dag uw dieren liet grazen nabij het dorp, werd u door enkele leden van de taliban benaderd. Zij waren op de hoogte geraakt van het feit dat uw broer voor het ANA werkte en ze eisten dat zowel u als uw broer zich bij hen zouden aansluiten om de jihad te voeren. Enkele dagen later werd uw vader nabij de moskee op zijn beurt benaderd door talibanleden. Ze stelden hem hierbij de vraag of u en uw broer zich bij de taliban zouden aansluiten. Vervolgens kwamen de taliban nogmaals bij u thuis langs en ze stelden opnieuw dezelfde vraag aan uw vader. U was tijdens dit bezoek van de taliban aan uw huis niet aanwezig en toen u later die dag thuiskwam sprak u met uw vader over de ontmoetingen die jullie met de taliban hadden gekend. Jullie besloten om niets te doen naar aanleiding van deze problemen met de taliban. Twintig dagen later kwam uw broer 's avonds thuis van zijn werk en u besloot om met hem naar het vrijdagsgesbed te gaan in de moskee. Toen jullie terugkeerden van de moskee zagen jullie voertuigen en talibanleden voor jullie huis staan. U vertelde uw broer op dat moment wat er gebeurd was én jullie besloten om onmiddellijk naar de stad Jalalabad te vertrekken. Wanneer uw broer de volgende ochtend telefonisch contact opnam met uw vader, vertelde hij jullie over de inval van de taliban die 's nachts bij jullie thuis had plaatsgevonden. Nadat u dit nieuws van uw vader ontvangen had, vertrok u samen met uw broer uit Afghanistan. U verliet Afghanistan in februari 2018 en u diende in België op 12 september 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: uw originele Proof of Registration-kaart (PoR-kaart) en de PoR-kaarten van uw vader en moeder, uw taskara en de oude taskara van uw vader, een schoolattest uit Pakistan met een stempel van de UNHCR, de militaire badge van uw oudste broer (2011-2014), een familiefoto, enkele foto's van uw broer in het ANA en foto's van uw ondertussen overleden neef G(...) die ook werkzaam was voor het ANA.

Op 28 januari 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende hiertegen geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

U verliet het Belgisch grondgebied niet en u diende op 4 maart 2021 uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat uw problemen met de taliban nog steeds actueel waren. U vertelde dat uw halfbroer Y(...) na uw vertrek terugkeerde vanuit Pakistan naar Afghanistan om voor uw ouders te zorgen. Bij zijn terugkeer werd hij benaderd door de taliban die hem met geweld wouden rekruteren voor de jihad. Hij slaagde er in om te ontsnappen en verliet op zijn beurt het land. Daarnaast gaf u toe dat u in 2008 wel degelijk teruggekeerd was naar Afghanistan en dat u pas vele jaren later opnieuw naar Pakistan reisde waar u in 2017 een tijdelijke vluchtelingenkaart verkreeg. Voorts verklaarde u dat u werkte in België, dat u hier goed geïntegreerd bent en dat u Nederlands leert.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara en de oude taskara van uw vader, uw PoR-kaart en de PoR-kaarten van uw vader en moeder, de militaire badge van uw

oudste broer (2011-2014), een schoolattest uit Pakistan met een stempel van de UNHCR, een vrijwillig terugkeerformulier van de UNHCR van u en uw familie én een brief van de 'hoofden' van het district Shigal omtrent uw problemen met de taliban.

Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd op 26 mei 2021 door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV. Tijdens de beroepsprocedure verwees uw advocaat in zijn verzoekschrift naar de actuele onveilige situatie in Afghanistan en uw kwetsbare profiel als verwesterd persoon. Hij voegde aan dit verzoekschrift algemene informatie toe omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan en de veiligheidssituatie van verwesterde personen bij terugkeer naar Afghanistan. Het CGVS trok deze beslissing tot niet-ontvankelijk verklaring van uw verzoek om internationale bescherming in op 4 oktober 2021 omwille van de onduidelijke veiligheidssituatie in Afghanistan op dat moment.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. U kon niet aannemelijk maken dat u tot januari 2018 als Afghaanse vluchteling in Pakistan woonde en dat u vervolgens terugkeerde naar het dorp Helalzo in het district Shigal van de provincie Kunar, waar u problemen zou gekend hebben met de taliban. Er werd vastgesteld dat uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Pakistan van 2000 tot januari 2018 tegenstrijdig waren met de informatie waarover het CGVS beschikt, dat uw verklaringen over de geldigheid van uw Proof of Registration-kaart (PoR-kaart) en de PoR-kaarten van uw ouders niet overeenstemden met de informatie waarover het CGVS beschikt en dat uw verklaringen over uw gezinssituatie tegenstrijdig waren met de informatie die werd verkregen bij de UNHCR Pakistan op basis van de registratie van uw PoR-kaart. U tekende tegen deze beslissing geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) binnen de wettelijk voorziene termijn en u voert in het kader van uw huidige verzoek evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw vorig verzoek, zodat dit gehandhaafd blijft.

Wat betreft uw huidige verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die uw kans op internationale bescherming vergroten.

Het CGVS benadrukt opnieuw dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland,

2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Verklaring DVZ, volgend verzoek), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In het kader van uw huidig verzoek verklaarde u dat u en uw familie in 2008 wel degelijk teruggekeerd waren naar Afghanistan vanuit Pakistan hoewel u dit tijdens uw eerste verzoek steeds had ontkend. Daarnaast verklaarde u dat u vele jaren later opnieuw naar Pakistan ging en dat u in Pakistan in 2017 een tijdelijke vluchtelingenkaart verkreeg. De laatste 2 maanden voor uw vertrek naar België zou u opnieuw in uw geboortedorp Helalzo, gelegen in het district Shigal van de provincie Kunar, verbleven hebben (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), volgend verzoek, rubrieknr. 10, 18 & 19). U bevestigt met deze nieuwe verklaringen over uw terugkeer naar Afghanistan louter wat het CGVS reeds vermoedde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming, nl. dat u en uw familie in 2008 terugkeerden naar Afghanistan.

Voorts verschaft u geen enkele duidelijkheid over de plaatsen waar u sinds 2008 dan wel zou verbleven hebben in Afghanistan en Pakistan voor uw komst naar België. Zo legde u bij de DVZ niet uit waar u sinds 2008 in Afghanistan zou verbleven hebben, in welke omstandigheden u daar verbleven zou hebben, hoe lang u daar verbleven zou hebben en om welke reden u uw terugkeer naar Afghanistan in 2008 tijdens uw eerste verzoek überhaupt verborgen hield. Bovendien vormt uw verklaring dat u vele jaren later naar Pakistan zou teruggekeerd zijn en dat u daar in 2017 een tijdelijke vluchtelingenkaart zou verkregen hebben, louter een blote bewering die u op geen enkele wijze staaft met objectieve elementen. Nochtans kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u bij de DVZ in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming omstandige verklaringen zou afgelegd hebben en documenten zou neergelegd hebben over de plaatsen waar u sinds uw terugkeer naar Afghanistan in 2008 verbleven zou hebben én de omstandigheden waarin u er verbleven zou hebben. U werd er immers in de beslissing van uw eerste verzoek op gewezen dat u het CGVS geen zicht had gegeven op uw eerdere verblijfplaatsen

voor uw komst naar België en dat het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen hieromtrent aan te brengen. Bovendien werd er bij de aanvang van het interview bij de DVZ benadrukt dat het essentieel is dat u bij hen reeds alle nieuwe elementen omtrent uw volgend verzoek om internationale bescherming aanbrengt omdat het CGVS niet verplicht is om u op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. De vaststelling dat u niet om dit te doen én dat u in uw huidig verzoek louter bevestigt dat u in 2008 terugkeerde naar Afghanistan zonder hierbij uit te leggen waar en in welke omstandigheden u sindsdien in Afghanistan en Pakistan verbleven zou hebben én u hier evenmin bewijsstukken van voorlegt, hoewel dit redelijkerwijze van u verwacht kan worden (zie supra.), maakt dat u het CGVS nog steeds geen zicht geeft op uw reële verblijfssituatie voor uw komst naar België. Bijgevolg zijn dit geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Daarnaast verklaarde u dat uw problemen met de taliban in Afghanistan nog steeds actueel zijn. U stelde dat uw halfbroer Y(...) na uw vertrek teruggekeerd zou zijn vanuit Pakistan naar Afghanistan om voor uw ouders te zorgen, dat hij bij zijn terugkeer benaderd zou zijn door de taliban die hem met geweld zouden willen rekruteren hebben voor de jihad, dat hij erin geslaagd zou zijn om te ontsnappen en dat hij op zijn beurt het land verlaten zou hebben (Verklaring DVZ, volgend verzoek, rubriek nr. 13 & 16). Aangezien u het CGVS nog steeds geen zicht geeft op uw reële verblijfssituatie voor uw komst naar België (zie supra.), kan u niet aannemelijk dat u voor uw vertrek uit Afghanistan daadwerkelijk in het dorp Helalzo woonde. Deze vaststelling maakt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u en uw familie daar zouden meegemaakt hebben, nl. dat u en uw oudste broer daar problemen met de taliban zouden gekend hebben omdat hij lid was van Afghaanse Nationale Leger (ANA) én dat na uw vertrek uit Afghanistan uw halfbroer Y(...) daar omwille van dezelfde redenen met geweld zou benaderd zijn door de taliban. Bijgevolg zijn dit geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verder verklaarde uw advocaat in zijn verzoekschrift dat uw bijzonder kwetsbare profiel als verwesterd persoon in Europa niet uit het oog mag worden verloren (Verzoekschrift, Tweede Middel, II.2.3, 17/06/2021). Uw advocaat verwijst hierbij louter naar algemene informatie en laat na om uit te leggen op wat hij zich baseert om u als een verwesterd persoon te beschouwen. Evenmin legt hij uit hoe dit in uw persoonlijke situatie een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou doen ontstaan bij terugkeer naar Afghanistan. Uzelf verklaarde tijdens het interview bij de DVZ dat u in België werk hebt, dat u goed geïntegreerd bent in de samenleving en dat u uw best doet om de Nederlandse taal te leren. Wanneer u gevraagd werd hoe dit gerelateerd is aan uw problemen, beperkt u zich tot de verklaring dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan aangezien u inmiddels de Belgische samenleving gewoon bent (Verklaring DVZ, volgend verzoek, rubrieknr. 16). U legt hierbij echter op geen enkele wijze uit hoe het loutere feit dat u hier aan het werk bent, de Belgische samenleving gewoon bent en de taal leert in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zou doen ontstaan of hoe u hierdoor een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan. Bovendien maakt het loutere gegeven dat u de Belgische samenleving gewoon bent en dat u zich in geval van terugkeer naar Afghanistan in enige mate zou moeten conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaarde gaande restricties, op zich geen 'vervolging' uit. Bepaalde aanpassingen aan culturele standaarden of normen, vormen op zich immers geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden.

Wat betreft de documenten die u voorlegde, dient te worden vastgesteld dat u het merendeel van deze documenten reeds voorlegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, met name uw taskara en de oude taskara van uw vader, uw PoR-kaart en de PoR-kaarten van uw vader en moeder, de militaire badge van uw oudste broer (2011-2014) en een schoolattest uit Pakistan met een stempel van de UNHCR.

Wat betreft de PoR-kaarten van u en uw ouders en het schoolattest uit Pakistan met een stempel van de UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze enkel bevestigen dat u in Pakistan hebt verbleven voor uw terugkeer naar Afghanistan in 2008. Dit wordt op zich niet betwist in deze beslissing.

Wat betreft de taskara en de oude taskara van uw vader werd in uw eerste verzoek reeds opgemerkt dat deze louter een indicatie geven van uw identiteit en die van uw vader, maar geen bewijs vormen van (recente) herkomst. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat allerhande documenten in Afghanistan tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relatieveert.

Wat betreft de militaire badge van uw oudste broer werd tijdens uw eerste verzoek reeds opgemerkt dat, hoewel het mogelijk is dat uw oudste broer ooit bij het ANA was, uit dit document geenszins blijkt dat hij in 2018 nog werkzaam was voor het ANA. De militaire badge die u voorlegde van uw broer was immers slechts geldig van 2011 tot 2014. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat uw broer in de periode 2011-2014 mogelijks deel uitmaakte van het ANA niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een verzoeker om internationale bescherming zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. Er dient hierbij nogmaals te worden opgemerkt dat u het CGVS geen zicht geeft op de plaatsen waar u werkelijk zou verbleven hebben na uw terugkeer naar Afghanistan in 2008, en u daarom niet aannemelijk kan maken dat u voor uw vertrek uit Afghanistan daadwerkelijk in het dorp Helalzo woonde. Hierdoor maakt u evenmin aannemelijk dat u en uw broer daar problemen met de taliban zouden gekend hebben omdat hij lid was van het ANA. Bijgevolg heeft u zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, incidenten aangehaald die verbonden zouden zijn aan het beroep van uw broer als soldaat bij het ANA.

Daarnaast legde u een document van de UNHCR neer omtrent de vrijwillige terugkeer van u en uw familie naar Afghanistan in 2008. Dit toont louter aan dat u en uw familie in 2008 terugkeerden naar Afghanistan, wat op zich niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS.

Ten slotte, legde u een brief neer van de 'hoofden' van Shigal waarin zij uw problemen met de taliban bevestigen. Er dient te worden opgemerkt dat er gelet op het gesolliciteerde karakter van dergelijke brief hieraan geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Voorts moet opnieuw worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt - en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd -, blijkt dat in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en dat eender welk document eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen, de objectieve bewijswaarde van dergelijke documenten is hierdoor uiterst relatief.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat laatste interview bij de DVZ plaatsvond d.d. 01/04/2021 en dat het verzoekschrift tegen de beslissing van het CGVS werd ingediend op 17/06/2021, dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen.

Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan

Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een

reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker meent dat *in casu* tevens het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Verzoeker betwist te hebben verklaard dat hij in 2008 vanuit Pakistan terugkeerde naar Afghanistan. Hij meent dat dit nergens in zijn verklaringen kan worden gelezen en verduidelijkt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) te hebben verklaard dat hij in 2008 zijn vluchtelingenkaart teruggegeven heeft aan de Pakistaanse autoriteiten in ruil voor geld. Dit valt een beetje te vergelijken met de vrijwillige terugkeer die we in België kennen, waarbij een asielzoeker vrijwillig intekent om terug te keren naar het land van herkomst in ruil voor financiële ondersteuning, aldus verzoeker. Hij stelt dat hij zijn vluchtelingenkaart verkocht heeft aangezien die hem in de praktijk geen enkel voordeel zou hebben verschaft en hij elke cent zou hebben kunnen gebruiken. Dit impliceerde volgens verzoeker dat hij zou terugkeren naar Afghanistan, doch dit zou hij nooit hebben gedaan. Hij zou daarna illegaal in Pakistan hebben verbleven en er in 2017 opnieuw asiel hebben aangevraagd, waarna hij een tijdelijke vluchtelingenkaart (een soort van 'oranje kaart') zou hebben gekregen. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen zoals zij opgetekend werden bij de DVZ en meent dat de adjunct-commissaris hem aldus compleet verkeerd begrepen heeft, wat de adjunct-commissaris volgens hem ook zou hebben ingezien indien hij hem ten gronde had gehoord. Verzoeker vervolgt dat hij pas in januari 2018 gedwongen terugkeerde naar Afghanistan, waar niet veel later zijn problemen met de taliban zouden zijn begonnen.

Verzoeker merkt verder op in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming te hebben aangegeven volledig verwesterd te zijn, ingeburgerd te zijn in onze maatschappij en de westerse waarden en normen te delen. Hij stelt dat hetgeen hij vertelde uiteraard in het verlengde ligt van hetgeen hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming had verteld, daar zijn huidige problemen gerelateerd zijn aan hetgeen hij al eerder heeft verteld en nog steeds actueel zijn. Hij wijst erop te hebben uitgelegd dat ook zijn jongere broer problemen kent met de taliban en dat zij ook hem trachten te rekruteren. Verzoeker meent dat hem hetzelfde lot staat te wachten, zeker gezien de nieuwe ontwikkelingen in Afghanistan en de machtsovername door de taliban.

Verzoeker acht het bijzonder onzorgvuldig dat de adjunct-commissaris beslist heeft om onmiddellijk over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder hem te horen.

Verzoeker meent verder dat de situatie in Afghanistan drastisch is veranderd. Hij merkt op dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie in grote delen van Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban grondig is gewijzigd. Verzoeker betoogt dat verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten aangeven dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere verwesterde Afghanen die reeds een bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Verzoeker meent dat er een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen bestaat, gelet op het regime van de taliban. In dit verband verwijst hij naar het artikel "*No possible life under Taliban rule: Afghan women fear murder, oppression after US withdrawal*" van USA Today van augustus 2021. Verzoeker stelt dat hij zich door de verergerde precaire en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan nergens in het land zou kunnen vestigen.

Verzoeker meent vervolgens dat de taliban met een ijzeren hand regeren en geen enkele tegenstand of kritiek dulden. Hij betoogt verder dat uit objectieve rapporten blijkt dat de zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan alleen maar zal verslechteren onder het bewind van de taliban, ter illustratie waarvan hij

citeert uit het rapport *“Afghanistan: the deadliest conflict in the world”* van UCDP van 2019, het artikel *“School bombing latest tragedy for Afghanistan’s Hazaras”* van The Diplomat van mei 2021 en het persbericht *“High Commissioner for Human Rights Urges Special Session of the Human Rights Council on Afghanistan to Establish a Dedicated Mechanism to Closely Monitor the Evolving Human Rights Situation in Afghanistan”* van OHCHR van 24 augustus 2021. Voorts citeert verzoeker uit het rapport *“Country of Origin Information, Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals”* van de Deense immigratiedienst van september 2021. Verzoeker haalt vervolgens in het verzoekschrift rechtspraak aan van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie).

Verzoeker verwijst voorts naar, en citeert uit, verschillende rapporten en artikels waaruit de problematische situatie van ‘verwesterde’ Afghanen blijkt, met name: Nansen-nota 3-21 *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van oktober 2021, *“Afghanistan COI Repository”* van Asylus van 7 oktober 2021, *“Afghanistan: Taliban abuses cause widespread fear”* van Human Rights Watch van 23 september 2021, *“Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation”* van EASO van 9 september 2021, *“Afghanistan: Taliban wasting no time in stamping out human rights says new briefing”* van Human Rights Watch van 20 september 2021, *“Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection”* van UNHCR van 6 november 2002; een niet nader genoemd rapport van Amnesty International, *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018 en *“Taliban denounces ‘deviant beliefs’, including satanic western and disbelieving ideologies”* van B. Roggio van 10 juni 2020. Verzoeker verwijst tevens naar, en citeert uit, het arrest van de Raad met nummer 245 004 van 27 november 2020, waarin de Raad volgens hem de vluchtelingenstatus toekende *“omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging”*.

Verzoeker betoogt dat hij al vier jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Volgens verzoeker is hij volledig geïntegreerd en deelt hij enkel nog de westerse waarden. Verzoeker meent dat dit in de huidige omstandigheden weldegelijk een nieuw element uitmaakt dat de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij werpt op dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis worden onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind, aldus verzoeker, die erop wijst dat de woordvoerder van de taliban op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021 verklaarde dat de taliban geen wraakacties zullen ondernemen. Verzoeker stelt dat dit echter wordt tegengesproken door de landeninformatie, met name voormeld rapport van de Deense immigratiedienst. Verzoeker gaat in op het beoogde rechtssysteem van de taliban, dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de sharia en waarbij er straffen worden gehanteerd die volgens UNAMA wreed, onmenselijk en vernederend zijn. Hij citeert in dit verband uit voormeld rapport van Nansen. Verzoeker geeft ten slotte aan dat er sinds de machtsovername reeds vierhonderd gewone burgers zijn gedood, maar dat het werkelijke aantal vermoedelijk veel hoger ligt, ter staving waarvan verzoeker verwijst naar het artikel *“Bijna 400 Afghaanse burgers gedood sinds machtsovername taliban”* van Het Laatste Nieuws van 7 maart 2022.

Verzoeker vordert in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, subsidiair om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor verder onderzoek.

2.1.2. Blijkens de inventaris voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift de Nansen Nota 3-21 *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van oktober 2021 als nieuw stavingstuk (stuk 3), doch dit stuk ontbreekt.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 10 februari 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van

EUA van augustus 2022, de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022, het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUA van augustus 2022, het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2017, het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUA van augustus 2022, de COI Query “Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUA van 4 november 2022 en de “Country Guidance: Afghanistan” van EUA van januari 2023.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij enkele foto's als nieuwe stavingstukken voegt (stukken 1 en 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing van het CGVS met betrekking tot verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de

desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal op 28 januari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Dit omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór zijn komst naar België, nu verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij van het jaar 2000 tot januari 2018 als Afghaans vluchteling in Pakistan woonde en vervolgens terugkeerde naar het dorp Helalzo gelegen in het district Shigal van de provincie Kunar, waar hij problemen zou gekend hebben met de taliban. Verzoeker ging tegen deze beslissing niet in beroep.

In het kader van het huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker volhardt in zijn verklaringen aangaande zijn problemen met de taliban. Hij stelt dat deze problemen nog steeds actueel zijn en licht toe dat na zijn vertrek zijn halfbroer Y. terugkeerde vanuit Pakistan naar Afghanistan om voor zijn ouders te zorgen, maar bij terugkeer benaderd werd door de taliban, die hem met geweld wilden rekruteren voor de jihad. Verzoekers halfbroer zou erin geslaagd zijn te ontsnappen en Afghanistan op zijn beurt te ontvluchten. Daarnaast geeft verzoeker aan dat hij zijn permanente verblijfskaart in 2008 omruilde voor geld en vele jaren later terugkeerde naar Pakistan, waar hij in 2017 een tijdelijke vluchtelingenkaart zou hebben gekregen. Tot slot geeft verzoeker aan dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij in België gelukkig is, er goed geïntegreerd is en zijn best doet om het Nederlands onder de knie te krijgen (administratief dossier (hierna: AD), 'deel dossier voor de intrekking', stuk 6, D.V.Z., Verklaring volgend verzoek, nr. 16, 18, 19). Ter staving van zijn huidige volgend verzoek legt verzoeker tijdens de administratieve procedure volgende documenten neer: zijn *taskara*, de oude *taskara* van zijn vader, zijn 'Proof of Registration'-kaart (PoR-kaart), de PoR-kaarten van zijn ouders, de militaire badge van zijn oudste broer, een Pakistaans schoolattest, een vrijwillig terugkeerformulier van UNHCR en een brief van de "hoofden" van Shigal omtrent verzoekers voorgehouden problemen met de taliban (AD, stuk 5, 'Documenten').

Verzoekers huidig volgend verzoek wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard omdat er geen nieuwe elementen voorhanden zijn die zijn kans op internationale bescherming vergroten. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek verklaarde dat hij en zijn familie in 2008 wel degelijk teruggekeerd waren naar Afghanistan vanuit Pakistan, hoewel hij dit tijdens zijn eerste verzoek steeds had ontkend, dat hij vele jaren later opnieuw naar Pakistan ging en er in 2017 een tijdelijke vluchtelingenkaart verkreeg en dat hij de laatste twee maanden voor zijn vertrek naar België opnieuw in zijn geboortedorp Helalzo, gelegen in het district Shigal van de provincie Kunar, verbleven heeft en dat verzoeker zodoende bevestigt wat het CGVS reeds vermoedde tijdens zijn eerste verzoek, namelijk dat hij en zijn familie in 2008 terugkeerden naar Afghanistan, (ii) verzoeker voorts geen enkele duidelijkheid verschaft over de plaatsen waar hij sinds 2008 dan wel zou verbleven hebben in Afghanistan en Pakistan voor zijn komst naar België, (iii) aangezien hij het CGVS nog steeds geen zicht geeft op zijn reële verblijfssituatie voor zijn komst naar België, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan daadwerkelijk in het dorp Helalzo woonde en er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hij en zijn familie daar zouden meegemaakt hebben, (iv) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt omdat hij verwesterd is of omdat hij in België werkt, de Belgische samenleving gewoon is en de taal leert, (v) het merendeel van de documenten die verzoeker voorlegde reeds door hem werden voorgelegd in het kader van zijn eerste verzoek, waarna voor elk van deze documenten wordt uiteengezet waarom zij de appreciatie niet wijzigen, (vi) verzoeker evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, (vii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en (viii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en

humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de adjunct-commissaris, dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De adjunct-commissaris kan worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overweegt:

“In het kader van uw huidig verzoek verklaarde u dat u en uw familie in 2008 wel degelijk teruggekeerd waren naar Afghanistan vanuit Pakistan hoewel u dit tijdens uw eerste verzoek steeds had ontkend. Daarnaast verklaarde u dat u vele jaren later opnieuw naar Pakistan ging en dat u in Pakistan in 2017 een tijdelijke vluchtelingenkaart verkreeg. De laatste 2 maanden voor uw vertrek naar België zou u opnieuw in uw geboortedorp Helalzo, gelegen in het district Shigal van de provincie Kunar, verbleven hebben (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), volgend verzoek, rubrieknr. 10, 18 & 19). U bevestigt met deze nieuwe verklaringen over uw terugkeer naar Afghanistan louter wat het CGVS reeds vermoedde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming, nl. dat u en uw familie in 2008 terugkeerden naar Afghanistan.”

Verzoeker meent verkeerd te zijn begrepen en stelt dat nergens in zijn verklaringen kan worden gelezen dat hij in 2008 vanuit Pakistan terugkeerde naar Afghanistan. Hij licht toe te hebben verklaard dat hij zijn vluchtelingenkaart in 2008 teruggegeven heeft aan de Pakistaanse autoriteiten in ruil voor geld, gezien deze kaart hem in de praktijk geen enkel voordeel zou hebben verschaft en hij elke cent kon gebruiken. Hoewel dit impliceerde dat hij terug zou keren naar Afghanistan, zou hij dit nooit hebben gedaan. Verzoeker stelt dat hij vervolgens illegaal in Pakistan verbleef en in 2017 opnieuw asiel aanvraag, waarna hij een tijdelijke vluchtelingenkaart zou hebben gekregen.

Verzoeker maakt zijn bewering als zou hij na het inruilen van zijn (permanente) vluchtelingenkaart in 2008 illegaal in Pakistan hebben verbleven om er uiteindelijk in 2017 opnieuw asiel aan te vragen, waarna hij in het bezit zou zijn gesteld van een tijdelijke vluchtelingenkaart, niet aannemelijk. De Raad stelt op basis van de in het administratief dossier aanwezige ‘verklaring volgend verzoek’ vast dat verzoeker verklaarde dat hij zijn permanente verblijfskaart in 2008 inruilde voor geld en dat hij vele jaren later terugging naar Pakistan (AD, ‘deel dossier voor de intrekking’, stuk 6, D.V.Z., Verklaring volgend verzoek, nr. 19). Deze verklaringen kunnen niet anders worden geïnterpreteerd dan dat verzoeker Pakistan na het inruilen van zijn vluchtelingenkaart verliet en er pas na meerdere jaren naar terugkeerde, hetgeen onverenigbaar is met de bewering in zijn verzoekschrift, alsook zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek, dat hij tot januari 2018 in Pakistan heeft verbleven.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers beweringen in het kader van zijn huidige tweede verzoek over de (permanente) vluchtelingenkaart die hij tot 2008 zou hebben gehad en de (tijdelijke) vluchtelingenkaart die hij in 2017 zou hebben verkregen tegenstrijdig zijn met de verklaringen die hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft afgelegd. Verzoeker maakte toen slechts melding van één vluchtelingenkaart, die hij zou hebben gebruikt tot aan zijn vertrek uit Pakistan begin 2018, en repte met geen woord over enige inruiling van die kaart of een illegaal verblijf als gevolg daarvan (AD, ‘deel dossier voor de intrekking’, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 8 september 2020, p. 9). Waar verzoeker thans voorhoudt dat hij zijn vluchtelingenkaart in 2008 inruilde voor geld, verklaarde hij tijdens zijn persoonlijke onderhoud in het kader van zijn eerste verzoek nog dat de vluchtelingenkaarten van hem en zijn familie in 2018 werden geknipt bij hun terugkeer naar Afghanistan en dat zij op dat moment een financiële compensatie kregen van de Pakistaanse autoriteiten (AD, ‘deel dossier voor de intrekking’, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 8 september 2020, p. 3 en notities van het persoonlijk onderhoud van 2 december 2020, p. 5-6). Het kan voorts niet overtuigen dat verzoeker zijn vluchtelingenkaart zou hebben ingeruild voor geld omdat die kaart hem naar eigen zeggen in de praktijk geen enkel voordeel zou hebben geboden. Verzoeker verklaarde nog in het kader van zijn eerste verzoek dat hij en zijn familie dit document nodig hadden om zich vrij te bewegen en om een simkaart te kunnen kopen (*Ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 8 september 2020, p. 9 en notities van het persoonlijk onderhoud van 2 december 2020, p. 5-6). Het houdt geen steek dat verzoeker ervoor zou opteren een einde te stellen aan zijn legaal verblijf in Pakistan, met alle gevolgen van dien voor zijn bewegings- en handelingsvrijheid, puur omwille van het eenmalige geldelijke voordeel dat dit hem zou hebben opgeleverd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker met de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn huidig volgend verzoek het vermoeden bevestigt dat hij bewust probeert om informatie met betrekking tot zijn gezinssituatie en actueel familiaal netwerk in Afghanistan achter te houden voor de asielinstanties, zoals door de commissaris-generaal werd opgemerkt in de beslissing aangaande verzoekers eerste verzoek. Waar verzoeker ten tijde van zijn eerste verzoek nog volhield geen andere broers en zussen te hebben behalve zijn broers M. A. en I., ook na confrontatie met informatie van UNHCR Pakistan waaruit bleek dat hij behalve die twee broers nog verscheidene andere broers en zussen zou hebben (AD, 'deel dossier voor de intrekking', stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 december 2020, p. 2-3, 6), maakt hij thans in het kader van huidig volgend verzoek melding van zijn halfbroer Y., die na hem vanuit Pakistan naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd en er eveneens problemen zou hebben gekregen met de taliban (AD, 'deel dossier voor de intrekking', stuk 6, D.V.Z., Verklaring volgend verzoek nrs. 13 en 16).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, dient te worden besloten dat de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd in het kader van zijn huidig volgend verzoek indruisen tegen wat hij in kader van zijn eerste verzoek heeft verklaard en het vermoeden bevestigen dat verzoeker en zijn familie reeds in 2008 terugkeerden naar Afghanistan. In de beslissing met betrekking tot verzoekers eerste verzoek werd gewezen op informatie die het CGVS had verkregen na controle van de registratie van verzoekers PoR-kaart bij UNHCR Pakistan waaruit blijkt dat hij en zijn familie reeds op 16 oktober 2008 gerepatriëerd werden naar Afghanistan. Geconfronteerd met deze informatie van UNHCR Pakistan, kon verzoeker hiervoor geen enkele verklaring geven en volhardde hij louter in het feit dat hij en zijn familie tot begin 2018 in Pakistan verbleven (AD, 'deel dossier voor de intrekking', stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 december 2020, p. 6). Verzoeker blijft ook in het kader van onderhavig tweede verzoek in gebreke hiervoor een aannemelijke uitleg te verschaffen. De door hem neergelegde fotokopie van een 'Voluntary Repatriation Form' van UNHCR vormt overigens een bijkomende documentaire aanwijzing dat verzoeker en zijn familieleden in 2008 vanuit Pakistan zijn teruggekeerd naar Afghanistan (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 7). Verzoeker weerlegt deze ernstige en overeenstemmende aanwijzingen voor een terugkeer naar Afghanistan in 2008 niet door zonder meer te volharden in zijn bewering tot begin 2018 in Pakistan te hebben gewoond.

Het betoog in het verzoekschrift is niet dienstig ter weerlegging van de pertinente vaststelling dat verzoeker ook in het kader van het huidige tweede verzoek geen eerlijk zicht biedt op zijn verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België.

De adjunct-commissaris kan worden bijgetreden waar hij verder in de bestreden beslissing met redenen als volgt overweegt:

"Aangezien u het CGVS nog steeds geen zicht geeft op uw reële verblijfssituatie voor uw komst naar België (zie supra.), kan u niet aannemelijk dat u voor uw vertrek uit Afghanistan daadwerkelijk in het dorp Helalzo woonde. Deze vaststelling maakt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u en uw familie daar zouden meegemaakt hebben, nl. dat u en uw oudste broer daar problemen met de taliban zouden gekend hebben omdat hij lid was van Afghaanse Nationale Leger (ANA) én dat na uw vertrek uit Afghanistan uw halfbroer Y(...) daar omwille van dezelfde redenen met geweld zou benaderd zijn door de taliban. Bijgevolg zijn dit geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt."

Waar verzoeker hekelt dat de adjunct-commissaris de bestreden beslissing genomen heeft zonder hem voorafgaand nog te horen, merkt de Raad het volgende op. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt *in casu* dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (AD, 'deel dossier voor de intrekking', stuk 6, D.V.Z., Verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de adjunct-commissaris, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ in het kader van zijn huidig volgend verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds bij de DVZ aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ.

Aangaande de machtsovername door de taliban die plaatsvond nadat verzoeker zijn 'verklaring volgend verzoek' had afgelegd op 1 april 2021, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

"Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat laatste interview bij de DVZ plaatsvond d.d. 01/04/2021 (...), dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie."

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet zou hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing, temeer daar hoger is gebleken dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt bij de DVZ verkeerd te zijn begrepen.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing, aangaande de door hem neergelegde documenten, geheel ongemoeid laat:

"Wat betreft de documenten die u voorlegde, dient te worden vastgesteld dat u het merendeel van deze documenten reeds voorlegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, met name uw taskara en de oude taskara van uw vader, uw PoR-kaart en de PoR-kaarten van uw vader en moeder, de militaire badge van uw oudste broer (2011-2014) en een schoolattest uit Pakistan met een stempel van de UNHCR.

Wat betreft de PoR-kaarten van u en uw ouders en het schoolattest uit Pakistan met een stempel van de UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze enkel bevestigen dat u in Pakistan hebt verbleven voor uw terugkeer naar Afghanistan in 2008. Dit wordt op zich niet betwist in deze beslissing.

Wat betreft de taskara en de oude taskara van uw vader werd in uw eerste verzoek reeds opgemerkt dat deze louter een indicatie geven van uw identiteit en die van uw vader, maar geen bewijs vormen van (recente) herkomst. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat allerhande documenten in Afghanistan tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert.

Wat betreft de militaire badge van uw oudste broer werd tijdens uw eerste verzoek reeds opgemerkt dat, hoewel het mogelijk is dat uw oudste broer ooit bij het ANA was, uit dit document geenszins blijkt dat hij in 2018 nog werkzaam was voor het ANA. De militaire badge die u voorlegde van uw broer was immers slechts geldig van 2011 tot 2014. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat uw broer in de periode 2011-2014 mogelijks deel uitmaakte van het ANA niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een verzoeker om internationale bescherming zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. Er dient hierbij nogmaals te worden opgemerkt dat u het CGVS geen zicht geeft op de plaatsen waar u werkelijk zou verbleven hebben na uw terugkeer naar Afghanistan in 2008, en u daarom niet aannemelijk kan maken dat u voor uw vertrek uit Afghanistan daadwerkelijk in het dorp Helalzo woonde. Hierdoor maakt u evenmin aannemelijk dat u en uw broer daar problemen met de taliban zouden gekend hebben omdat hij lid was van het ANA. Bijgevolg heeft u zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, incidenten aangehaald die verbonden zouden zijn aan het beroep van uw broer als soldaat bij het ANA.

Daarnaast legde u een document van de UNHCR neer omtrent de vrijwillige terugkeer van u en uw familie naar Afghanistan in 2008. Dit toont louter aan dat u en uw familie in 2008 terugkeerden naar Afghanistan, wat op zich niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS.

Ten slotte, legde u een brief neer van de 'hoofden' van Shigal waarin zij uw problemen met de taliban bevestigen. Er dient te worden opgemerkt dat er gelet op het gesolliciteerde karakter van dergelijke brief hieraan geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Voorts moet opnieuw worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt - en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd -, blijkt dat in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en dat eender welk document eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen, de objectieve bewijswaarde van dergelijke documenten is hierdoor uiterst relatief."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De foto's die verzoeker middels een aanvullende nota ter terechtzitting heeft neergelegd, en waarop hij te zien zou zijn bij de Faisal-moskee in Islamabad respectievelijk in het Albela-park in Ghazi (aanvullende nota verzoeker, stukken 1 en 2), zijn niet dienstig ter staving van zijn voorgehouden ononderbroken verblijf in Pakistan tot kort voor zijn komst naar België in 2018. Deze foto's bevatten geen enkele objectieve aanwijzing met betrekking tot de plaats waar, het tijdstip waarop of de omstandigheden waarin zij werden genomen. Aan privéfoto's kan hoe dan ook maar weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Verzoeker haalde in het kader van zijn huidige volgend verzoek tevens aan niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat hij de Belgische samenleving inmiddels gewoon is, hij goed geïntegreerd is en zijn best doet om de Nederlandse taal onder de knie te krijgen (AD, 'deel dossier voor de intrekking', stuk 6, D.V.Z., Verklaring volgend verzoek, nr. 16). In zijn verzoekschrift wijst hij erop dat hij reeds vier jaar in België is en stelt hij volledig te zijn geïntegreerd en enkel nog de westerse waarden te delen. Hij meent voorts dat er in zijn hoofde een reëel gevaar bestaat voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan (verzoekschrift, p. 27).

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and*

preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals").

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan,

evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Vooreerst benadrukt de Raad dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming geen duidelijk zicht wenst te bieden op zijn werkelijke verblijfssituatie voor zijn komst naar Europa. Deze vaststelling wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn regio van herkomst en zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa.

De elementen die door verzoeker bij de DVZ werden aangehaald tijdens zijn interview in het kader van zijn huidig volgend verzoek, met name dat hij in België zeer gelukkig is, werkt, goed geïntegreerd is en zijn best doet om Nederlands te leren en dat hij de Belgische samenleving inmiddels gewoon is, duiden er niet op dat hij daadwerkelijk verwesterd is, in de zin dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze

overtuiging. Evenmin kan op basis van deze elementen worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna vier jaar in België verblijft, kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift weliswaar dat hij “*volledig verwesterd*” is, maar hij laat na deze loutere bewering verder toe te lichten of te concretiseren. Verzoeker beweert verderop volledig te zijn geïntegreerd en enkel nog de westerse waarden te delen, maar concretiseert dit summiere betoog niet, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe. Deze niet gespecificeerde integratie mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het bewind van de taliban en hun strikte interpretatie van de sharia, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker citeert uit het arrest met nummer 245 004 van de Raad van 27 november 2020, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de precaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting

van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig deze bepaling kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder

dat zij specifiek worden geïsoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEDD documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

De adjunct-commissaris noch de Raad betwisten dat zich heden in Afghanistan nog willekeurig geweld voordoet. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan evenwel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 10 februari 2023 neergelegde aanvullende nota.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in het dorp Helalzo, gelegen in het district Shigal van de provincie Kunar, heeft gewoond, noch dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op de mate van het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over verzoekers werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn vertrek uit Afghanistan, over zijn reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of hij afkomstig is uit of kan verblijven in een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst en verblijf geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de Taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stouwen op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat

verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad herhaalt dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift "*uiterst subsidiair*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT